

**แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการและตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริม
การเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง**

Development Guidelines of administration and Administrative Model
of Development Guidelines for Dissemination Promotion of Drug Laws
of the Bangkok Metropolitan Authority according to the Sufficiency Economy Philosophy

รองศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วิรัชนิภาวรรณ

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และ (2) ศึกษาและเสนอตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้แบบสอบถามซึ่งผ่านการทดสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม ได้ค่า IOC ที่ระดับ 0.93 และหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม ได้ค่าที่ระดับ 0.91 กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนในพื้นที่ของสำนักงานเขต 4 เขต ได้แก่ บางกอกน้อย สวนหลวง วังทองหลาง และหลักสี่ รวม 1,112 คน จำนวนนี้ได้มาจากการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ เก็บรวบรวมแบบสอบถามที่สมบูรณ์คืนมาได้ 894 คน คิดเป็นร้อยละ 80.40 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลเป็นรูปแบบตารางวิเคราะห์ประกอบคำบรรยาย สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าการถดถอยพหุคูณ และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการศึกษาพบว่า (1) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการที่สำคัญ คือ กรุงเทพมหานครควรใช้งบประมาณและบุคลากรอย่างเหมาะสมและมากเพียงพอ พร้อมทั้งควรมีตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงด้วย และ (2) กรุงเทพมหานครควรกำหนดตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่ประกอบด้วย 4 ด้าน เรียงตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ ด้านความพอประมาณ ด้านความมีเหตุผล ด้านการมีภูมิคุ้มกัน และด้านความรู้คู่คุณธรรม

คำสำคัญ : แนวทางการพัฒนา การบริหารจัดการ ตัวแบบ การส่งเสริม การเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด
กรุงเทพมหานคร ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

Abstract

The objectives of this study were to (1) examine development guidelines of administration for dissemination promotion of drug laws of the Bangkok Metropolitan Authority according to the Sufficiency Economy Philosophy, and (2) examine and suggest administrative model of development guidelines for dissemination promotion of drug laws of the Bangkok Metropolitan Authority according to the Sufficiency Economy Philosophy.

This study was a survey research using questionnaires that had passed pretesting with validity check of IOC at 0.93 level and reliability check at 0.92 level. Sampling survey was people residing in areas of 4 District Offices: Bangkoknoi, Suanluang, Wongthonglang, and Laksi, at the total of 1,112. This amount calculated sampling by using Taro Yamane Formula. 894 sets of completed questionnaires were returned, representing 80.40% of the total sampling. Data analysis and presentation was contingency analysis with descriptive analysis. Analysis Statistics applied were mean, standard deviation, multiple regression, and Pearson's correlation.

The study results showed that (1) the significant development guideline was the Bangkok Metropolitan Authority should spend appropriate and sufficient funds as well as personnel for dissemination promotion of drug laws, including create administrative model of development guidelines for dissemination promotion of drug laws according to the Sufficiency Economy Philosophy, and (2) the Bangkok Metropolitan Authority should establish administrative model for dissemination promotion of drug laws according to the Sufficiency Economy Philosophy consisting of 4 respectively aspects as: moderation, reasonableness, self-immunity, and knowledge and morality.

Keywords: Development guideline, Administration, Model, Promotion, Dissemination of Drug Laws, the Bangkok Metropolitan Authority, the Sufficiency Economy Philosophy

บทนำ

กรุงเทพมหานครเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 102 ตอนที่ 115 ฉบับพิเศษ หน้า 1 วันที่ 31 สิงหาคม 2528) กรุงเทพมหานครยังเป็นเมืองหลวงของประเทศ เป็นศูนย์กลางของการบริหารจัดการ การเมือง การปกครอง การเงิน การพาณิชย์ การธนาคาร การคมนาคมขนส่ง การศึกษา และการสื่อสาร เป็นต้น รวมทั้งเป็นมหานครที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศ กรุงเทพมหานครมีพื้นที่ทั้งหมด 1,568.737 ตารางกิโลเมตร มีประชากรตามทะเบียนราษฎรในสำนักงานเขต 50 เขต จำนวน 5,673,560 คน (ที่มา : กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2555)

กรุงเทพมหานครเป็นหนึ่งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายหลายฉบับ อำนาจหน้าที่ที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดได้บัญญัติในกฎหมายสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 มาตรา 89 บัญญัติไว้ว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่น ให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการในเขตกรุงเทพมหานครในเรื่องดังต่อไปนี้ (1) การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทั้งนี้ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร และตามกฎหมายอื่นที่กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร (2) การรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง (3) การสาธารณสุข และการรักษาพยาบาล และ (4) หน้าที่อื่น ๆ ตามที่กฎหมายระบุให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ เทศบาลนคร หรือตามที่คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี หรือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมอบหมาย หรือที่กฎหมายระบุเป็นหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร เป็นต้น ในเวลาเดียวกัน พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 18 กำหนดให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองตามมาตรา 16 และมาตรา 17 โดยอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด ที่สำคัญเช่น (1) การสาธารณสุข และการรักษาพยาบาล (2) การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัย (3) การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (4) การจัดให้มีโรงพยาบาล การรักษาพยาบาล การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ (5) การจัดให้มีระบบรักษาความสงบเรียบร้อย (6) การให้บริการแก่เอกชน ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น และ (7) การจัดทำกิจการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น เป็นต้น

จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว กรุงเทพมหานครจึงมีอำนาจหน้าที่ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด ซึ่งรวมทั้งการเผยแพร่กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดในเขตพื้นที่ของกรุงเทพมหานครด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำนักงานป้องกันและบำบัดการติดยาเสพติด สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงาน บูรณาการ แผนงาน/โครงการ และงบประมาณ ติดตามและประเมินผลการดำเนินการตามแผนงานและโครงการด้านการป้องกันและบำบัดการติดยาเสพติด การป้องกัน การติดยาเสพติด การให้บริการด้านการบำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด การศึกษา ค้นคว้า เพื่อพัฒนารูปแบบและวิธีการป้องกัน บำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด การประสานความร่วมมือ

และบูรณาการ การทำงานร่วมกันกับหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชนที่รับผิดชอบงานด้านยาเสพติด การเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ด้านการป้องกันและบำบัดการติดยาเสพติดและผู้ปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น นอกจากนี้สำนักงานป้องกันและบำบัดการติดยาเสพติด สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร ดังกล่าวนี้แล้ว กรุงเทพมหานครยังมีหน่วยงานที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีก ที่สำคัญคือ ศูนย์อำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดกรุงเทพมหานคร (ศอ.ปส.กทม.) และศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเขต (ศป.ปส.เขต) ประกอบกับการป้องกันและการแก้ไขปัญหายาเสพติด รวมทั้งการเผยแพร่กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น เกี่ยวข้องกับทุกฝ่ายทั้งภาครัฐและภาคเอกชน โดยการแก้ไขปัญหายาเสพติดได้ผลต้องอาศัยมาตรการทางกฎหมายเพื่อนำไปสู่การบังคับใช้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และเป็นธรรม (ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2552), “รวมกฎหมายยาเสพติด พร้อมด้วยกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง” พิมพ์ครั้งที่ 11, กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด)

สำหรับกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดที่ควรได้รับการเผยแพร่ที่สำคัญ เช่น พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551-2554 กฎหมายคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรี่ (พ.ศ. 2535-2554) กฎหมายควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ (พ.ศ. 2535-2554) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 พระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533 และพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 เป็นต้น ทั้งนี้ ลักษณะของการเผยแพร่ความรู้ด้านกฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานคร เช่น ประชาสัมพันธ์ หรือสร้างความรู้เข้าใจต่อประชาชนให้เข้าใจถึงบทบาทของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และบทลงโทษ เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบ เข้าใจบทบัญญัติของกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ อันจะมีส่วนช่วยในการป้องปราม และป้องกันยาเสพติดสำหรับประชาชนและสังคม

ปัญหาการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของหน่วยงานของรัฐ อัน ได้แก่ กรุงเทพมหานคร และเป็นลักษณะของการศึกษาเพื่อ “พัฒนาหน่วยงาน คือ กรุงเทพมหานคร” หรือ “พัฒนาการบริหารจัดการของกรุงเทพมหานคร” โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยมีปัญหาการวิจัย คือ กรุงเทพมหานครบริหารจัดการ ดำเนินงาน หรือปฏิบัติงานเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดอย่างไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร รวมตลอดทั้งกรุงเทพมหานครยังไม่มีตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดตามกรอบแนวคิด หรือตามกรอบของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

นอกจากปัญหาการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว ข้อเท็จจริงยังปรากฏว่า กรุงเทพมหานครยังประสบปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน ดังนี้ (1) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านความพอประมาณ เช่น กรุงเทพมหานครใช้งบประมาณและบุคลากรไม่เหมาะสม หรือไม่มากเพียงพอสำหรับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด (2) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านความมีเหตุผล เช่น กรุงเทพมหานครเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดโดยไม่ได้คำนึงถึงความต้องการ และความพึงพอใจของประชาชน หรือไม่ได้สนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมมาก

เท่าที่ควร (3) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านการมีภูมิคุ้มกัน เช่น กรุงเทพมหานครขาดการเตรียมการ หรือ การวางแผนสำหรับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดอย่างเป็นระบบ และ (4) ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้าน ความรู้คู่คุณธรรม เช่น กรุงเทพมหานครเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด โดยให้ข้อมูลข่าวสารควบคู่ไปกับการ เสริมสร้างจิตสำนึกที่ดี หรือความรับผิดชอบต่อสังคมในการต่อต้านยาเสพติดให้กับประชาชนไม่มากเท่าที่ควร เหล่านี้เป็นต้น (ที่มา : จากการสัมภาษณ์ (1) นายกษิเดช ชุตินันต์ ตำแหน่ง สมาชิกสภาเขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2555 ระหว่างเวลา 09.00 น. ถึง 10.00 น. ณ สภาเขต กรุงเทพมหานคร และ (2) พ.ต.ท. สมบูรณ์ ศรีมงคล ตำแหน่ง รองผู้บังคับการฝ่ายอำนวยการ 2 กองบังคับการ อำนวยการ กองบัญชาการตำรวจนครบาล สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2555 ระหว่างเวลา 09.00 น. ถึง 10.30 น. ณ กองบังคับการตำรวจนครบาล 2)

ความสำคัญของปัญหาการวิจัย

กรุงเทพมหานครเป็น 1 ใน 36 จังหวัดซึ่งเป็นทั้งแหล่งพักพิงและแหล่งแพร่ระบาดของยาเสพติด โดย ผู้ค้ายาเสพติดนิยมลักลอบลำเลียงยาเสพติดมาพักไว้ตามบ้านเช่าในที่ต่าง ๆ ในพื้นที่เพื่อรอจำหน่ายให้กับผู้ค้า รายกลางจากกรุงเทพมหานครหรือในที่อื่น ๆ และบางส่วนมีการนำแพร่ระบาดในจังหวัดอื่น เช่น นนทบุรี (ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2555), “สถานการณ์ปัญหา ยาเสพติดประเทศไทย (เมษายน-มิถุนายน 2555)” (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด) เมื่อเป็นเช่นนี้ กรุงเทพมหานครจึงให้ความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างต่อเนื่อง เช่น (1) มีการดำเนินงาน โครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (To Be Number One) ใน กรุงเทพมหานคร (2) ได้ตั้งเป้ามีสถานประกอบการปลอดภัยไร้ยาเสพติดต้นแบบ 1 เขต 1 สถานประกอบการ ซึ่งจะดำเนินการให้ครบ 50 เขต และในปี พ.ศ. 2558 จะขยายผลต่อเนื่อง ให้มีสถานประกอบการปลอดภัยไร้ ยาเสพติด เพิ่มขึ้นอีกเขตละ 5 แห่ง ทั้งนี้ ข้อมูลจากระบบการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดของ กระทรวงสาธารณสุข พบว่า ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร มีพนักงานในสถานประกอบการเข้ารับการบำบัดรักษา ในปี พ.ศ. 2555 จำนวน 2,452 คน และปี พ.ศ. 2556 จำนวน 2,592 คน อีกทั้ง (3) มีโครงการโรงเรียนปลอดภัย ไร้ยาเสพติด ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดตามนโยบาย “มหานครแห่งความ ปลอดภัย” ของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครที่เห็นความสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดใน โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เหล่านี้เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานดังกล่าว ยังไม่ครอบคลุมการ เผยแพร่กฎหมายยาเสพติดอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง

กล่าวได้ว่า การเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดให้กับประชาชน ซึ่งรวมทั้งเด็กและเยาวชน เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องและเป็นปัจจุบันเกี่ยวกับยาและสารเสพติดและกฎหมายยาเสพติดและบทลงโทษ จึงเป็นสิ่ง สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเป็นวิธีการที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยป้องกันมิให้ประชาชนตกเป็นทาสยาเสพติด เนื่องจากชนิดยาและสารเสพติด ตลอดจนสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดมีการเปลี่ยนแปลงไปตาม สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้น การให้ความรู้เกี่ยวกับยาและสารเสพติด รวมตลอดทั้งความรู้เกี่ยวกับ กฎหมายยาเสพติดจึงไม่ควรหยุดนิ่ง (ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2553),

“ความรู้และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด” (พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด)

ที่สำคัญคือ หากปัญหาการวิจัยดังกล่าวไว้แล้วข้างต้น คือ กรุงเทพมหานครบริหารจัดการ ดำเนินงาน หรือปฏิบัติงานเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดอย่างไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร รวมทั้งกรุงเทพมหานครยังไม่มีตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยังไม่ได้รับการแก้ไข ย่อมทำให้เกิดผลเสีย ความเสียหาย และความเดือดร้อนต่อ (1) หน่วยงาน (2) บุคลากรของหน่วยงาน รวมทั้ง (3) ประชาชนและสังคม ดังนี้

1. ต่อหน่วยงาน คือ กรุงเทพมหานคร ย่อมทำให้ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไม่สูง ไม่ได้มาตรฐาน ไม่เป็นสากล และไม่ได้รับการยอมรับมากเท่าที่ควร

2. ต่อบุคลากรของหน่วยงาน คือ บุคลากรของกรุงเทพมหานครย่อมขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยบุคลากรมีแนวโน้มไม่ได้รับความเชื่อถือ และไม่ได้รับการยอมรับจากประชาชน รวมไปถึงการที่ประชาชนไม่เลื่อมใสศรัทธาการบริหารจัดการหรือการปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของบุคลากรของกรุงเทพมหานครด้วย

3. ต่อประชาชนและสังคม คือ ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดและกฎหมายยาเสพติดที่ถูกต้อง และทันสมัย เมื่อประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจย่อมมีแนวโน้มนำไปสู่การเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเพิ่มมากขึ้น และคุณภาพชีวิตของประชาชนไม่สูงขึ้น อันส่งผลเสียต่อสังคมและประเทศชาติในสายตาของประชาชนในชาติและต่างชาติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. ศึกษาและเสนอตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการและตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ในครั้งนี้ ผู้ศึกษานำเรื่องการบริหารจัดการ และตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน ผู้ศึกษาได้นำเสนอวรรณกรรม

ที่เกี่ยวข้องที่จัดแบ่งเป็น 6 หัวข้อ โดยจัดแบ่งหัวข้อตามชื่อเรื่องงานวิจัย และกรอบแนวคิดการวิจัยที่ประกอบด้วยตัวแปรอิสระและตัวแปรตามของการศึกษาคั้งนี้ สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนา

ที. อาร์. แบทเทิน (T. R. Batten) (1959, p. 2) “Community and Their Development” (London: Oxford University Press) ได้ให้ความหมายของคำว่า พัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น (change for the better)

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550, หน้า 36-38) “การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาของหน่วยงานของรัฐ” (กรุงเทพมหานคร : บริษัท เอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด) การพัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงไปทิศทางที่ดีกว่าเดิม เพื่อให้ประชาชนหรือชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและมีความเจริญก้าวหน้า โดยการเปลี่ยนแปลงนั้น ได้มีการกำหนดไว้ก่อนและครอบคลุมทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ หรืออาจแบ่งเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง นอกจากนี้แล้ว การพัฒนาในแง่ที่เป็นกระบวนการ (process) จะประกอบด้วยหลายขั้นตอน (stages) ที่มีความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยง (relation or linkage) และสอดคล้องกัน การพัฒนายังเป็น กระบวนการต่อเนื่อง (continuing process) คือ หลังจากดำเนินกิจกรรมพัฒนากิจกรรมหนึ่งผ่านไปแล้ว ก็จะนำไปสู่การเริ่มดำเนินกิจกรรมพัฒนาอีกต่อไปอีก

เจมส์ แอล. บาวดิช และแอนโทนี เอฟ. บัวโน (James L. Bowditch and Anthony F. Buono) (1990, p. 508) “A Primer on Organizational Behavior” (New York: John Wiley and Sons) ได้กล่าวถึง “การพัฒนาองค์กร” ว่าเป็นการนำความรู้จากพฤติกรรมศาสตร์มาใช้ในความพยายามระยะยาวเพื่อปรับปรุงความสามารถขององค์กรในการต่อสู้เอาชนะให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร และเพิ่มความสามารถขององค์กรในการแก้ปัญหา

หลังจากที่ผู้ศึกษาได้ทบทวนวรรณกรรม หรือแนวคิดหรือความหมายเกี่ยวกับคำว่า การพัฒนา ของนักวิชาการที่ผ่านมาแล้ว ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดของ ที. อาร์. แบทเทิน และวิรัช วิรัชนิภาวรรณ มาเป็นแนวทางในการกำหนดความหมายของการพัฒนาที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เนื่องจากเป็นแนวคิดที่ชัดเจน ตรงประเด็น และครอบคลุมสาระสำคัญ และสอดคล้องกับการศึกษาคั้งนี้ โดยหมายถึง “การเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นในการปฏิบัติงาน เพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายเสพติคให้กับประชาชนของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

2. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ

ธงชัย สันติวงษ์ (2543, หน้า 21-22), “องค์กรและการบริหาร” (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช) กล่าวถึงลักษณะของงานบริหารจัดการไว้ 3 ด้าน คือ (1) ด้านที่เป็นผู้นำหรือหัวหน้างาน งานบริหารจัดการ หมายถึง ภาระหน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ปฏิบัติตนเป็นผู้นำภายในองค์กร (2) ด้านของภารกิจหรือสิ่งที่ต้องทำ งานบริหารจัดการ หมายถึง การจัดระเบียบทรัพยากรต่าง ๆ ในองค์กร และการประสานกิจกรรมต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และ (3) ด้านของความรับผิดชอบ งานบริหารจัดการ หมายถึง การต้องทำให้งานต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยการอาศัยบุคคลต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2552, หน้า 7), “แนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การประยุกต์และการพัฒนา” (กรุงเทพมหานคร : โฟร์เพช) ให้ความหมายของการบริหารจัดการไว้ 3 ประการ คือ (1) เป็นแนวทางหรือวิธีการ

บริหารจัดการภาครัฐที่หน่วยงานของรัฐ และ/หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐนำมาใช้ในการปฏิบัติราชการเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารราชการ (2) มีกระบวนการบริหารจัดการที่ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญอย่างน้อย 3 ขั้นตอน คือ การคิด (thinking) หรือการวางแผน (planning) การดำเนินงาน (acting) และการประเมินผล (evaluating) และ (3) มีจุดหมายปลายทาง คือ การเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการซึ่งนำไปสู่การพัฒนาประเทศไปในทิศทางที่ทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้าและมั่นคง

ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ มาปรับใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดความหมายของการบริหารจัดการที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เนื่องจากเป็นความหมายที่ชัดเจน และครอบคลุมสาระสำคัญของการบริหารจัดการในลักษณะที่ประกอบด้วยหลายตัวชี้วัด หรือหลายด้าน โดยหมายถึง “การดำเนินงาน หรือการปฏิบัติงานใด ๆ ของหน่วยงานของรัฐ และ/หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเผยแพร่กฎหมาย ยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน”

3. แนวคิดเกี่ยวกับตัวแบบ

โทมัส อาร์. ดาย (Thomas R. Dye) (1972) “Understanding Public Policy” (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall) และโทมัส เอ. เบิร์กแลนด์ (Thomas A. Birkland) (2011), “An Introduction to the Policy Process: Theories, Concepts and Models of Public Policy Making” (New York: Routledge) อธิบายไว้ว่า ตัวแบบ (model) หมายถึง กรอบสำหรับใช้ในการวิเคราะห์ ตัวอย่างเช่น ตัวแบบนโยบายสาธารณะ ซึ่งสร้างขึ้นมาเพื่อช่วย (1) ให้ความคิดเกี่ยวกับการเมือง และนโยบายสาธารณะได้ง่ายและกระชับ (2) ระบุลักษณะสำคัญของปัญหา นโยบาย (3) สื่อความหมายกับผู้อื่น โดยมีจุดเน้นที่ลักษณะสำคัญของชีวิตการเมือง (4) สร้างความเข้าใจนโยบายสาธารณะให้ดีขึ้น โดยเน้นว่าสิ่งใดสำคัญหรือไม่สำคัญ และ (4) อธิบายนโยบายสาธารณะและการพยากรณ์ผลที่จะเกิดขึ้นตามมา

ผู้ศึกษาได้นำความหมายของนักวิชาการดังกล่าวนี้ มาปรับใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดความหมายของตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เนื่องจากเป็นแนวคิดที่ชัดเจน และครอบคลุมสาระสำคัญของตัวแบบ โดยหมายถึง “กรอบสำหรับใช้ในการวิเคราะห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

4. แนวคิดเกี่ยวกับยาเสพติด และการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2555), “เอกสารเผยแพร่การป้องกันยาเสพติด” (กรุงเทพมหานคร : ศูนย์วิชาการด้านยาเสพติด สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด) ได้นำความหมายของยาเสพติดของ 2 หน่วยงาน ไว้ดังนี้ องค์การอนามัยโลก (World Health Organization หรือ WHO) ให้ความหมายว่า ยาเสพติด หมายถึง สิ่งที่เสพเข้าไปแล้วจะเกิดความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจต่อไปโดยไม่สามารถหยุดเสพได้ และจะต้องเพิ่มปริมาณมากขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดจะทำให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บต่อร่างกายและจิตใจขึ้น ส่วนสหประชาชาติ ให้ความหมายว่า ยาเสพติด หมายถึง สารใด ๆ ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือได้จากธรรมชาติ หรือจากการสังเคราะห์ที่มีผลต่อจิตใจและระบบประสาท

สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2545, หน้า 10-20), “เรียนรู้เรื่องยาเสพติด ชีวิตปลอดภัย” (พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพมหานคร : ส่วนพัฒนาสื่อและเทคโนโลยี สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด) ได้เผยแพร่กฎหมายยาเสพติด รวมทั้งแสดงอัตราโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ไว้ด้วย ซึ่งจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับกระทำความผิดที่พบสรุปไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ที่ประกอบด้วยกรกระทำผิด และบทลงโทษ จำแนกตามประเภทของยาเสพติดให้โทษ

ประเภทของยาเสพติดให้โทษ	การกระทำผิด	บทลงโทษ
ยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 (เช่น เฮโรอีน ยาบ้า ยาอี ฯลฯ)	ผลิต นำเข้า หรือ ส่งออก	บทลงโทษสูงสุดคือประหารชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่ 4 ปี - ตลอดชีวิต หรือปรับตั้งแต่ 80,000 บาท - 5,000,000บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
	จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย	บทลงโทษสูงสุดคือประหารชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ 4 ปี - จำคุกตลอดชีวิต และ/หรือ ปรับตั้งแต่ 80,000 บาท - 5,000,000 บาท
	เสพยาเสพติดให้โทษในประเภท 1	จำคุกตั้งแต่ 6 เดือน - 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท - 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
	ยุยงส่งเสริมให้ผู้อื่นเสพยา	จำคุกตั้งแต่ 1 ปี - 5 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 บาท - 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
	ใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลัง ประทุษร้าย หรือข่มขู่ใจ ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่ายครอบครองเพื่อจำหน่าย หรือครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษ	โทษเป็น 2 เท่าของโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น
ยาเสพติดให้โทษในประเภท 2 (เช่น มอร์ฟีน โคเคน โคเคอีน ฯลฯ)	ผลิต นำเข้า หรือส่งออก อย่างผิดกฎหมาย	จำคุกตั้งแต่ 1 ปี - ตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 100,000 บาท - 5,000,000 บาท
	จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายอย่างผิดกฎหมาย	จำคุกตั้งแต่ 1 ปี - ตลอดชีวิต และ/หรือปรับตั้งแต่ 20,000 บาท - 5,000,000 บาท
	เสพยาเสพติดให้โทษในประเภท 2	จำคุกตั้งแต่ 6 เดือน - 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท - 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
	ใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลัง ประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขู่ใจด้วยประการอันใดให้ผู้อื่นเสพยา	จำคุกตั้งแต่ 1 ปี - 10 ปี และปรับตั้งแต่ 100,000 บาท - 1,000,000 บาท
	ยุยงส่งเสริมให้ผู้อื่นเสพยา	จำคุกตั้งแต่ 1 ปี - 5 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 บาท - 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ยาเสพติดให้โทษใน ประเภท 3 (เช่น ยาแก้ ไอผสมโคเดอีน)	ผลิต นำเข้า หรือ ส่งออก อย่างผิด กฎหมาย	จำคุกไม่เกิน 20 ปี และ/หรือ ปรับไม่เกิน 2,000,000 บาท
	จำหน่าย ครอบครองเพื่อจำหน่าย อย่างผิดกฎหมาย	จำคุกไม่เกิน 5 ปี และ/หรือ ปรับไม่เกิน 500,000 บาท
ยาเสพติดให้โทษใน ประเภท 4 (เช่น อาเซ ติลคลอไรด์ ฯลฯ)	ผลิต นำเข้า ส่งออก หรือจำหน่าย อย่างผิดกฎหมาย	มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี - 15 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาท - 1,500,000 บาท
	ครอบครอง อย่างผิดกฎหมาย	มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
ยาเสพติดให้โทษใน ประเภท 5 (เช่น กัญชา กระท่อม ฯลฯ)	ผลิต นำเข้า หรือส่งออก อย่างผิด กฎหมาย	จำคุกไม่เกิน 15 ปี และปรับไม่เกิน 1,500,000 บาท
	จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อ จำหน่ายอย่างผิด กฎหมาย	จำคุกไม่เกิน 15 ปี หรือปรับไม่เกิน 1,500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
	เสพยาเสพติดให้โทษในประเภท 5	จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
	ยุยงส่งเสริมให้ผู้อื่นเสพยา	จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ศึกษาได้นำความหมายขององค์การอนามัยโลก มาปรับใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดความหมายของยาเสพติด ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยหมายถึง “สิ่งที่ไม่ดีเข้าไปแล้วจะเกิดความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจต่อไปโดยไม่สามารถหยุดเสพยาได้ และจะต้องเพิ่มปริมาณมากขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดจะทำให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บต่อร่างกายและจิตใจขึ้น” เนื่องจากเป็นความหมายที่ชัดเจน และครอบคลุมสาระสำคัญของการยาเสพติด สำหรับความหมายของ การเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด หมายถึง “การบริหารจัดการ หรือการปฏิบัติงานเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งรวมทั้งการแสดงอัตราโทษตามกฎหมายไว้ด้วย”

5. แนวคิดเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ตัวแปรอิสระ)

สมพร เทพสิทธิ์ (2548, หน้า 13-14), “เศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริ” (กรุงเทพมหานคร : ธรรมสาร) ได้อธิบายถึง เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาทางการพัฒนาของประเทศ โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545-2549 ได้ยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริเป็นปรัชญาทางการพัฒนาของประเทศ โดยมีแนวทางดังนี้ (1) ทางสายกลาง (2) ความสมดุลและความยั่งยืน (3) ความพอประมาณอย่างมีเหตุผล (4) ภูมิคุ้มกันและรู้เท่าทันโลก และ (5) การเสริมสร้างคุณภาพคน

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550, หน้า 63-68) “การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” (กรุงเทพมหานคร: โฟรเพช) ได้ให้ความหมายของหลักการสำคัญของการบริหารจัดการตาม

แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงไว้ 8 ประการ/ด้าน ได้แก่ (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) การพึ่งตนเอง (5) การเสริมสร้างคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน (6) การรวมกลุ่ม (7) การสร้างเครือข่าย และ (8) ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง และสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (2550, หน้า 4-5), “เศรษฐกิจพอเพียงคืออะไร” (พิมพ์ครั้งที่ 3, ปทุมธานี : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) ได้นิยามความพอเพียงว่า จะต้องประกอบด้วย 3 คุณลักษณะพร้อม ๆ กัน ดังนี้ (1) ความพอประมาณ หมายถึง ความพอดีไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไป โดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่น การผลิตและการบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้นจะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผล โดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น ๆ อย่างรอบคอบ (3) การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งใกล้และไกล สำหรับเงื่อนไขการตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้อยู่ในระดับพอเพียงนั้น ต้องอาศัยทั้งความรู้และคุณธรรมเป็นพื้นฐาน

ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง และสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ดังกล่าวมาปรับใช้ เนื่องจากครอบคลุมสาระสำคัญ โดยนำมากำหนดเป็นกลุ่มตัวชี้วัดของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน เพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ ได้แก่ ด้าน (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน และ (4) ความรู้คู่คุณธรรม

6. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี (ตัวแปรตาม)

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 120 ตอนที่ 100 ก วันที่ 9 ตุลาคม 2546) กำหนดให้การบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ ด้าน (1) การเกิดประโยชน์สุขของประชาชน (2) การเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ (3) การมีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ (4) การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน (5) การปรับปรุงภารกิจของส่วนราชการให้ทันต่อสถานการณ์ (6) การอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชน และ (7) การประเมินผลการปฏิบัติราชการอย่างสม่ำเสมอ แต่เพื่อให้กะทัดรัดสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย และตัวแปรอิสระ อันได้แก่ ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน ของการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้ศึกษาจึงนำมาปรับใช้เพียง 5 ด้าน ได้แก่ ด้าน (1) การเกิดประโยชน์สุขของประชาชน (2) การมีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่า (3) การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน (4) การปรับปรุงภารกิจให้ทันต่อสถานการณ์ และ (5) การประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ โดยนำมาปรับใช้เป็นกรอบแนวคิดส่วนที่เป็นตัวแปรตาม และหมายถึง “แนวทาง หรือหลักการเพื่อการอยู่ร่วมกันในบ้านเมืองและสังคมอย่างมีความสุข และตั้งอยู่บนความถูกต้องเป็นธรรมของทั้งภาครัฐ ภาคธุรกิจ เอกชน และภาคประชาชน โดยสามารถ

ประสานประโยชน์และคลี่คลายปัญหาข้อขัดแย้งอย่างสันติวิธี และพัฒนาสังคมให้มีความยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรุงเทพมหานครนำมาปรับใช้ในการเพิ่มประสิทธิภาพสำหรับการเผยแพร่กฎหมายอาเสพติดให้กับประชาชน”

ระเบียบวิธีวิจัย

รูปแบบการวิจัย (research design) ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) โดยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) ที่ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบบสอบถามได้ผ่านการทดสอบ (pre-test หรือ try out) เพื่อ (1) หาค่าความเที่ยงตรง (validity) ของแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน โดยเป็นการทดสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา หรือหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of item Objective Congruence หรือ IOC) ได้ค่า IOC ที่ระดับ 0.93 รวมทั้งได้ผ่านการทดสอบเพื่อ (2) หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบสอบถาม โดยผู้ศึกษาได้ทำการทดสอบจากแบบสอบถามจำนวน 50 ชุด และนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) เพื่อหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามทั้งฉบับ ได้ค่าครอนบาค (Cronbach) หรือค่าความเชื่อถือได้ที่ระดับ 0.91

ประชากร คือ ประชาชนเป้าหมายที่ทำการศึกษาทั้งหมดในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครที่ประกอบด้วย สำนักงานเขต 50 เขต จำนวน 5,673,560 คน (ที่มา : กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2555) แต่เลือกสำนักงานเขตมา 4 เขตซึ่งอยู่เหนือ (2 เขต) และใต้ (2 เขต) ค่าเฉลี่ยประชากรของทั้ง 50 เขต ทั้ง 4 เขต ได้แก่ (1) เขตบางกอกน้อย จำนวน 117,503 คน (2) เขตสวนหลวง จำนวน 116,688 คน (3) เขตวังทองหลาง จำนวน 113,725 คน และ (4) เขตหลักสี่ จำนวน 109,049 คน รวมประชากรทั้ง 4 เขต $(117,503 + 116,688 + 113,725 + 109,049 =) 456,965$ คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่ทำการศึกษาที่ตอบแบบสอบถามในพื้นที่สำนักงานเขต 4 เขตของ กรุงเทพมหานครดังกล่าว จำนวน 1,112 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) (1973) “Statistics: An Introductory Analysis” (3rd ed., New York: Harper and Row) ที่ระดับความเชื่อมั่น 97.0% หรือที่ระดับความคลาดเคลื่อน 0.03 จำนวน 1,112 คนดังกล่าวนี้ นำมาคำนวณเพื่อหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละสำนักงานเขต ได้ดังนี้ (1) สำนักงานเขตบางกอกน้อย จำนวน 286 คน (2) สำนักงานเขตสวนหลวง จำนวน 284 คน (3) สำนักงานเขตวังทองหลาง จำนวน 277 คน และ (4) สำนักงานเขตหลักสี่ จำนวน 265 คน รวมกลุ่มตัวอย่างในสำนักงานเขต 4 เขต $(286 + 284 + 277 + 265 =) 1,112$ คน

เหตุผลที่ผู้ศึกษาเลือกประชาชนเป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เพราะเป็นผู้รับบริการที่ได้รับผลจากการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายอาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับเหตุผลที่ผู้ศึกษาไม่เลือกข้าราชการ หรือบุคลากรของกรุงเทพมหานคร เพราะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายอาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ทำให้ข้อมูลที่ได้รับมีแนวโน้มที่จะมีอคติ

ในส่วนของผู้ศึกษาเลือกศึกษาในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร เพราะเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ เป็นเมืองหลวงของประเทศ เป็นศูนย์กลางของการบริหารจัดการ การเมือง การปกครอง การเงิน การคมนาคมขนส่ง การศึกษา และการสื่อสาร เป็นต้น รวมทั้งเป็นมหานครที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศ อีกทั้งเป็นแหล่งพักพิงและแหล่งแพร่ระบาดของยาเสพติด

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลสนาม ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ ดังนี้ (1) สำนักงานเขตบางกอกน้อย จำนวน 230 คน (2) สำนักงานเขตสวนหลวง จำนวน 219 คน (3) สำนักงานเขตวังทองหลาง จำนวน 214 คน และ (4) สำนักงานเขตหลักสี่ จำนวน 231 คน รวมกลุ่มตัวอย่างที่นำไปใช้ในการคำนวณ 894 คน คิดเป็นร้อยละ 80.40 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (1,112 คน)

การประมวลผล วิเคราะห์ และนำเสนอข้อมูล ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเชิงคุณภาพนั้น ผู้ศึกษาได้นำมาประมวลผลและวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับคอมพิวเตอร์ จากนั้น จึงนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางวิเคราะห์ (contingency analysis) ประกอบคำบรรยาย หรือการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (descriptive analysis) สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่าการถดถอยพหุคูณ (multiple regression) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

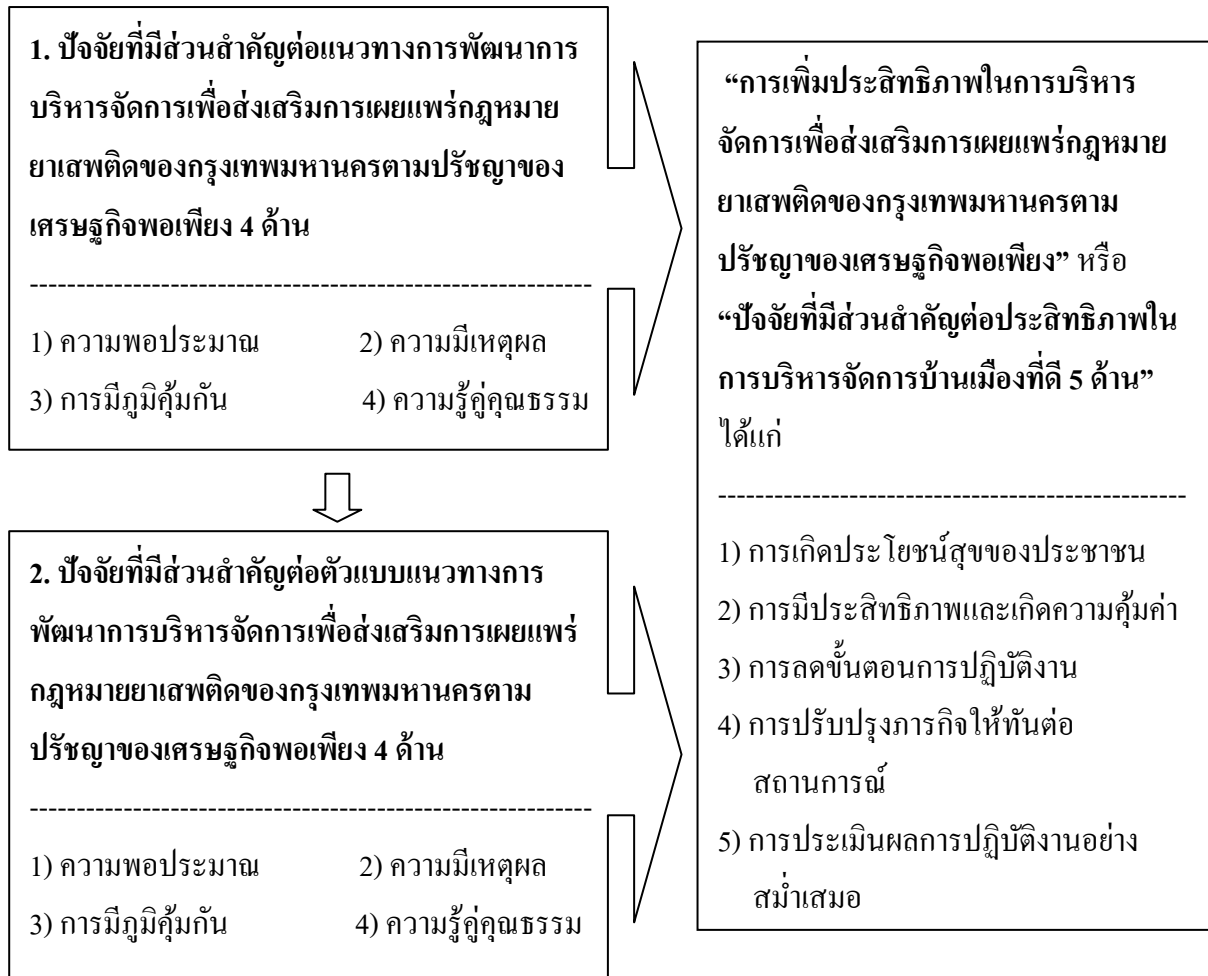
กรอบแนวคิด และตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย กรอบแนวคิดการวิจัยประกอบด้วยกรอบแนวคิดการวิจัยส่วนที่เป็นตัวแปรอิสระ (เหตุ) และกรอบแนวคิดการวิจัยส่วนที่เป็นตัวแปรตาม (ผล) โดยกรอบแนวคิดการวิจัยส่วนที่เป็นตัวแปรอิสระ ได้แก่ หนึ่ง “ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน” และ สอง “ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน” ได้แก่ ด้าน (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน และ (4) ความรู้คู่คุณธรรม

สำหรับกรอบแนวคิดการวิจัยส่วนที่เป็นตัวแปรตาม ได้แก่ “การเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือ “ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี 5 ด้าน” (ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 120 ตอนที่ 100 ก วันที่ 9 ตุลาคม 2546) โดยการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีตามพระราชบัญญัติดังกล่าวประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ ด้าน (1) การเกิดประโยชน์สุขของประชาชน (2) การเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ (3) การมีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ (4) การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน (5) การปรับปรุงภารกิจของส่วนราชการให้ทันต่อสถานการณ์ (6) การอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชน และ (7) การประเมินผลการปฏิบัติราชการอย่างสม่ำเสมอ แต่ผู้ศึกษานำมาปรับใช้ 5 ด้าน ได้แก่ ด้าน (1) การเกิดประโยชน์สุขของประชาชน (2) การมีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่า (3) การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน (4) การปรับปรุงภารกิจให้ทันต่อสถานการณ์ และ (5) การประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ

ดังภาพที่ 1

ตัวแปรอิสระ (เหตุ)

ตัวแปรตาม (ผล)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัยที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณตามวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อ ของการศึกษารั้งนี้

สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผล

1. สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 1.) ปรากฏว่า “กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ล้วนเห็นด้วยในระดับมากต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 4 ด้าน” สำหรับแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการที่สำคัญที่สุด คือ กรุงเทพมหานครควรใช้งบประมาณและบุคลากรอย่างเหมาะสมและมากเพียงพอสำหรับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด พร้อมกันนั้น กลุ่มตัวอย่างยังมีความเห็นด้วยว่า กรุงเทพมหานครควรมีตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอีกด้วย

สำหรับเหตุผลสำคัญที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นประชาชนในพื้นที่สำนักงานเขต 4 เขต ได้แก่ เขตบางกอกน้อย เขตสวนหลวง เขตวังทองหลาง และเขตหลักสี่ ของกรุงเทพมหานคร ล้วนเห็นด้วยในระดับมาก

ดังกล่าว ผู้ศึกษามีความเห็น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นถึงความสำคัญ จำเป็น และปรารถนาให้ กรุงเทพมหานครปรับปรุง หรือมีแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมาย ยาเสพติดให้กับประชาชนอย่างจริงจัง ชัดเจน และต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น กรุงเทพมหานคร (1) ควรใช้งบประมาณ และบุคลากรอย่างเหมาะสมและมากเพียงพอสำหรับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด (2) ควรเผยแพร่กฎหมาย ยาเสพติดโดยคำนึงถึงความต้องการ และความพึงพอใจของประชาชน หรือสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วน ร่วมเพิ่มมากขึ้น (3) ควรเตรียมการ หรือการวางแผนสำหรับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดอย่างเป็นระบบ และ (4) ควรเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด โดยให้ข้อมูลข่าวสารควบคู่ไปกับการเสริมสร้างจิตสำนึกที่ดี หรือความ รับผิดชอบต่อสังคมในการต่อต้านยาเสพติดให้กับประชาชนเพิ่มมากขึ้น เหล่านี้เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงมีส่วน สำคัญทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับมาก แทนที่จะเห็นด้วยในระดับปานกลางหรือในระดับ น้อยดังกล่าว

2. สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อตัวแบบแนวทางการพัฒนาการ บริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน (สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 2.) ปรากฏว่า “กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า ตัวแบบแนวทางการ พัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน ควรเรียงตามลำดับความสำคัญ ดังนี้ ด้านความพอประมาณ ด้านความมีเหตุผล ด้านการ มีภูมิคุ้มกัน และด้านความรู้คู่คุณธรรม”

สำหรับเหตุผลสำคัญที่กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นดังกล่าว ผู้ศึกษามีความเห็น ว่า หนึ่ง สืบเนื่องจากกลุ่ม ตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับมากต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่ กฎหมายของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 4 ด้าน ดังได้กล่าวและอภิปรายผลไว้แล้ว ข้างต้น ประกอบกับ สอง กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยว่า ตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียงที่เรียงตามลำดับทั้ง 4 ด้านนั้น เป็นแนวทางที่ได้รับการยอมรับ เป็นที่รู้จัก และได้มีการ นำมาปรับใช้ในการบริหารจัดการกันทั้งในหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนอย่างกว้างขวาง และที่สำคัญคือ สาม กลุ่มตัวอย่างเชื่อมั่นว่า หากกรุงเทพมหานครนำตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการดังกล่าวนี้มา ปรับใช้เพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครแล้ว ย่อมมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จเพิ่มมากขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงมีส่วนสำคัญทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า ตัวแบบแนวทางการพัฒนาการ บริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน ควรเรียงตามลำดับความสำคัญดังกล่าว

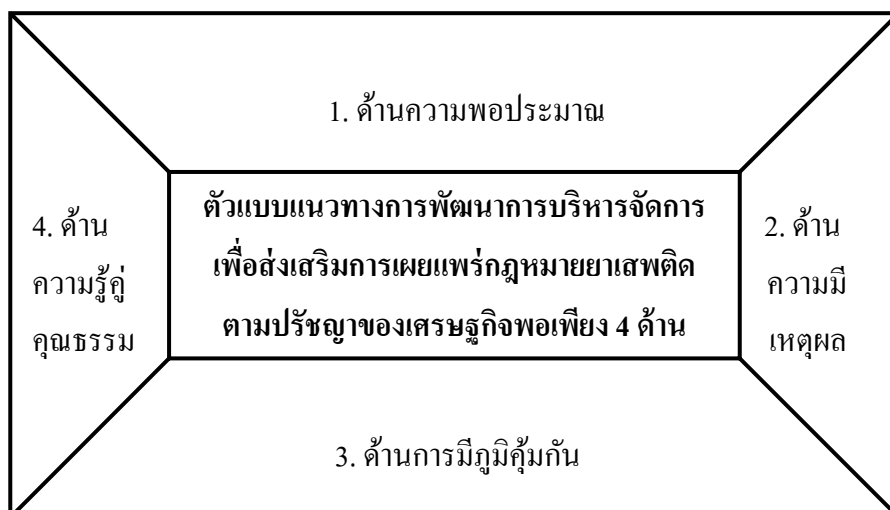
ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะซึ่งรวมทั้งการเสนอตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่ กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงต่อไปนี้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การวิจัยทั้ง 2 ข้อ และยังสอดคล้องกับการอภิปรายผลข้างต้นด้วย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่
กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ที่สำคัญคือ กรุงเทพมหานครควร
 จัดการพัฒนาหรือฝึกอบรมเพื่อปรับปรุง และเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดให้แก่
 บุคลากรอย่างต่อเนื่อง รวมตลอดทั้งพัฒนาหรือฝึกอบรมบุคลากรเพื่อนำเทคโนโลยีสมัยใหม่ หรือเทคโนโลยี
 สารสนเทศ (Information Technology) ซึ่งรวมทั้งสื่อทางสังคม (social media) อินเทอร์เน็ต (internet) และไลน์
 (Line) มาใช้ในการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด ทั้งนี้ ควรจัดการฝึกอบรมอย่างน้อย
 ปีละ 1 ครั้ง

เฉพาะในส่วนเกี่ยวกับการพัฒนาหรือฝึกอบรมอย่างต่อเนื่องซึ่งจะทำให้บุคลากรเกิดการปรับปรุงการ
 ปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ดับบลิว. บี. แคสเทเตอร์ (W. B. Castetter) (1996, p.
 220) “The Human Resource Function in Educational Administration” (6th ed., New Jersey: Prentice Hall) ที่
 กล่าวถึงการจัดอบรมและกิจกรรมในการพัฒนาบุคลากรไว้ว่า การที่องค์กรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้แก่บุคลากรใน
 องค์กรเป็นผลให้บุคคลเกิดการปรับปรุงในการปฏิบัติงานของตนเองอย่างต่อเนื่อง และในส่วนที่เป็น
 ข้อเสนอแนะให้นำเทคโนโลยีที่ทันสมัย หรือเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการนั้น สอดคล้องกับ
 แนวคิดของ อีฟราอิม เฮอร์บัน และลินดา โวลอนิโน (Efraim Turban and Linda Volonino) (2011),
 “Information Technology Management” (8th ed., International Student Version, New York: Wiley)

2. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่
กฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน ได้แก่ กรุงเทพมหานคร
 นำตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดตามปรัชญาของ
 เศรษฐกิจพอเพียงทั้ง 4 ด้าน เรียงตามลำดับจากความสำคัญมากไปน้อย ไปปรับใช้เป็นตัวแบบการบริหารจัดการ
 หรือเป็นกลุ่มตัวชี้วัดสำคัญสำหรับการปฏิบัติงาน (Key Performance Indicator หรือ KPI) เพื่อส่งเสริมการ
 เผยแพร่มกฎหมายยาเสพติดของกรุงเทพมหานครและบุคลากร ทั้ง 4 ด้านนั้น ได้แก่ (1) ด้านความพอประมาณ (2)
 ด้านความมีเหตุผล (3) ด้านการมีภูมิคุ้มกัน และ (4) ด้านความรู้คู่คุณธรรม ดังภาพที่ 2

ภาพ 5.2 ตัวแบบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 4 ด้าน

สำหรับข้อเสนอแนะที่เป็นสาระสำคัญของแต่ละด้าน มีดังนี้

2.1 ด้านความพอประมาณ ได้แก่ กรุงเทพมหานครควรใช้งบประมาณและบุคลากรอย่างเหมาะสมและมากเพียงพอสำหรับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติด

2.2 ด้านความมีเหตุผล ได้แก่ กรุงเทพมหานครเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดโดยคำนึงถึงความต้องการ และความพึงพอใจของประชาชน หรือสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเพิ่มมากขึ้น เฉพาะในส่วน of ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการสร้างความพึงพอใจให้กับประชาชนนั้น พอเทียบเคียงได้กับของ เฮร์เบิร์ต เอ. ไชมอน (Herbert A. Simon) (Jay M. Shafritz, J. Steven Ott, and Yong Suk Jang (2011, pp. 116-128), “Classics of Organization Theory” (7th ed., Boston, Massachusetts: Wadsworth Cengage Learning) และ ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ เจ. เอ็ม. โคฮัน และเอ็น. ที. อัฟฮอฟ (J. M. Cohen and N. T. Uphoff) (1981, p. 6) “Rural Development Participation: Concept and Measures for Project Design Implementation and Evaluation” (Rural Development Committee, Center for International Studies, Cornell University, 1981. ที่ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมไว้ว่า สมาชิกของชุมชนต้องเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องใน 4 มิติ ได้แก่ (1) การมีส่วนร่วมการตัดสินใจว่าควรทำอะไรและทำอย่างไร (2) การมีส่วนร่วมเสียสละในการพัฒนา รวมทั้งลงมือปฏิบัติตามที่ได้ตัดสินใจ (3) การมีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน และ (4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการ

2.3 ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ได้แก่ กรุงเทพมหานครควรเตรียมการ หรือการวางแผนสำหรับการเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดอย่างเป็นระบบ โดยควรทำงานเป็นทีมตามหลักการประชาธิปไตย เช่นนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ ราฟ พี. ฮัมเมล (Ralph P. Hummel) (1990, pp. 204-205) ในหนังสือ เรื่อง “Circle Managers and Pyramid Managers: Icons for the Post-Modern Public Administrator” (United Kingdom: Sage Publications) ที่

ให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีม และมีส่วนร่วมตามระบอบประชาธิปไตย ไว้ว่า ผู้บริหารองค์กรในยุคหลังสมัยใหม่ (postmodern) จะมีการเปลี่ยนแปลงจากการบริหารองค์กรแบบมีโครงสร้างสายการบังคับบัญชา (hierarchy) หรือแบบปิรามิด (pyramid) มาเป็นการบริหารองค์กรที่ไม่มีลำดับชั้นในการควบคุม การทำงานเป็นทีม การเพิ่มบทบาทผู้ปฏิบัติงาน และการมีส่วนร่วมตามระบอบประชาธิปไตย

2.4 ด้านความรู้คู่คุณธรรม ได้แก่ กรุงเทพมหานครเผยแพร่กฎหมายยาเสพติดโดยให้ข้อมูลข่าวสารควบคู่ไปกับการเสริมสร้างจิตสำนึกที่ดี หรือความรับผิดชอบต่อสังคมในการต่อต้านยาเสพติดให้กับประชาชนเพิ่มมากขึ้น ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการเพื่อสร้างจิตสำนึกนั้น พอเทียบเคียงได้กับแนวคิดของ จี.พี. กุปต้า (G.P. Gupta) (2011), “Management by Consciousness: A Spirituo-Technical Approach” (New Delhi: Good Times Books Pvt. Ltd.)

บรรณานุกรม

ธงชัย สันติวงษ์ (254). องค์การและการบริหาร. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 120 ตอนที่ 100 ก วันที่ 9 ตุลาคม 2546.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550). การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาของหน่วยงานของรัฐ.

กรุงเทพมหานคร : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

..... (2550). การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง.

กรุงเทพมหานคร: โฟร์เพช.

..... (2552). แนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การประยุกต์และการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : โฟร์เพช.

สมพร เทพสิทธิ์ (2548). เศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริ. กรุงเทพมหานคร : ธรรมสาร.

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2552). รวมกฎหมายยาเสพติด พร้อมด้วย

กฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง. พิมพ์ครั้งที่ 11, กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.

..... (2553). ความรู้และแนวทางป้องกันและแก้ไข

ปัญหาเสพติด. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.

..... (2545). เรียนรู้เรื่องยาเสพติด ชีวิตปลอดภัย.

พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพมหานคร : ส่วนพัฒนาสื่อและเทคโนโลยี สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไข ปัญหาเสพติด สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.

- (2555). สถานการณ์ปัญหาเสพติดประเทศไทย (เมษายน-มิถุนายน 2555). กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- (2555). เอกสารเผยแพร่การป้องกันยาเสพติด. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์วิชาการต้านยาเสพติด สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง และสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (2550). เศรษฐกิจพอเพียงคืออะไร. พิมพ์ครั้งที่ 3, ปทุมธานี : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- Batten, T. R. (1959). *Community and Their Development*. London: Oxford University Press.
- Birkland, Thomas A. (2011). *An Introduction to the Policy Process: Theories, Concepts and Models of Public Policy Making*. New York: Routledge.
- Black, J. S. and Porter, W.L. (2000). *Management Meeting New Challenges*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Bowditch, James L. and Buono, Anthony F. (1990). *A Primer on Organizational Behavior*. New York: John Wiley and Sons.
- Castetter, W. B. (1996). *The Human Resource Function in Educational Administration*. 6th ed., New Jersey: Prentice Hall.
- Certo, Samuel C. and Paul, Peter J. (1991). *Strategic Management: Concept and Applications*. New York: McGraw-Hill.
- Cohen, J. M. and Uphoff, N. T. (1981). *Rural Development Participation: Concept and Measures for Project Design Implementation and Evaluation*. Rural Development Committee, Center for International Studies, Cornell University.
- Dye, Thomas R. (1972). *Understanding Public Policy*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Gupta, G.P. (2011). *Management by Consciousness: A Spirituo-Technical Approach*. New Delhi: Good Times Books Pvt. Ltd.
- Hummel, Ralph P. (1990). *Circle Managers and Pyramid Managers: Icons for the Post-Modern Public Administrator*. United Kingdom: Sage Publications.
- Simon, Herbert A., Shafritz, Jay M., Ott, J. Steven, and Jang, Yong Suk (2011). *Classics of Organization Theory*. 7th ed., Boston, Massachusetts: Wadsworth Cengage Learning.
- Turban, Efraim and Volonino, Linda (2011). *Information Technology Management*. 8th ed., International Student Version. New York: Wiley.
- Yamane, Taro (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3nd ed., New York: Harper and Row.